

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **N. Y.**, zast. JUDr. Radanou Pekárkovou, advokátkou, se sídlem Brno, Hlinky 142a, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2005, č. j. 36 Az 236/2004 – 36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupkyni žalobkyně JUDr. Radaně Pekárkové, advokátce, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2558,50 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1. 10. 2004, č. j. OAM-2449/VL-10-ZA09-2004, žalovaný neudělil žalobkyni azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném do 12. 10. 2005 (dále jen „zákon o azylu“), a dále na žalobkyni nevztáhl překážku vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení azylu byla obava, že by ve své vlasti nemohla propagovat baptistické náboženství, obava z reakcí bývalého manžela, přátel a sousedů a především snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Žalovaný shledal, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, ani důvody pro udělení azylu podle ustanovení

§ 13 zákona o azylu. Žalovaný nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu a neshledal ani existenci překážek vycestování.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v níž namítala, že žalovaný porušil ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, neboť se žádostí žalobkyně nezabýval odpovědně a svědomitě, nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, rozhodnutí není v souladu se zákony a žalovaný se v odůvodnění nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Žalobkyně konstatovala porušení ustanovení § 12, § 14 a § 91 zákona o azylu a dále odkázala na správní spis. Žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 6. 2005, č. j. 36 Az 236/2004 – 36, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku uvedl, že z obecných námitek nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci nelze zjistit, jaké další důkazy měl žalovaný provádět a v čem jsou podle žalobkyně skutková zjištění neúplná. Krajský soud konstatoval, že se žalovaný beze zbytku vypořádal se všemi důvody podání žádosti o udělení azylu, které žalobkyně uvedla, závěry žalovaného nejsou v rozporu s provedenými důkazy a žalobkyně žádné další důkazy nenavrhla, ani neuvedla, v jakém směru by mělo být vedeno další dokazování. Obecnou námitku porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu shledal krajský soud nedůvodnou, neboť v postupu žalovaného nezjistil žádná pochybení. Žalobkyně měla v průběhu správního řízení dostatek možností k tomu, aby uvedla vše, co považuje za důležité pro rozhodnutí o její žádosti, a byla poučena o procesních prostředcích, které měla k dispozici. Krajský soud zopakoval, jaké důvody pro udělení azylu žalobkyně uvedla, a konstatoval, že žalobkyně v průběhu správního řízení netvrdila žádné azylově relevantní důvody a z důvodu vyznávání své víry nebyla nikým pronásledována. Krajský soud zdůraznil, že žalovaný má povinnost zjistit skutečný stav věci pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl, a uzavřel, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. S ohledem na tyto skutečnosti krajský soud žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost a požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. Konstatovala, že rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu pro jeho nezákonnost způsobenou tím, že žalovaný porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu. Žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, žádost o udělení azylu nesprávně posoudil, neopatřil si úplně důkazy a rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů. Stěžovatelka namítala, že její problémy s baptistickým náboženským vyznáním v zemi původu jsou jen zdánlivě soukromého charakteru a poukázala na čl. 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Stěžovatelka požádala o ustanovení bezplatného právního zástupce z řad advokátů a navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 4. 10. 2005, č. j. 36 Az 236/2004 – 54, ustanovil zástupkyní stěžovatelky pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Radanu Pekárkovou, advokátku.

Podáním ze dne 6. 12. 2005 stěžovatelka prostřednictvím své zástupkyně na výzvu soudu doplnila kasační stížnost. Stěžovatelka namítala, že rozhodnutí žalovaného neodráží podstatné skutečnosti uvedené stěžovatelkou související s jejím baptistickým vyznáním, kvůli kterému byla nucena odejít z armády. Bývalý manžel jako příslušník armády vyvíjel na stěžovatelku tlak, aby od svého vyznání upustila. Žalovaný dále nezjišťoval podklady k posouzení vztahu armády ke stěžovatelce – bývalé zaměstnankyni a k jejímu vyznání. Stěžovatelka poznamenala, že stát může mít zvýšené nároky na náboženské vyznání příslušníků armády, a zdůraznila, že z armády byla nucena odejít kvůli svému náboženskému vyznání. Na stěžovatelku byl nátlak kvůli vyznání činěn i po jejím odchodu z armády, žalovaný však tuto skutečnost bagatelizoval a nezohlednil ji ani ve vztahu k překážce vycestování. Stěžovatelka jako bývalá příslušnice armády není jen řádovou občankou Ukrajiny, v zemi původu by jí čekalo trestání, nelidské či ponižující zacházení v případě výslechů za účelem zjištění, zda stěžovatelka neohrozila zájmy Ukrajiny. Žalovaný připustil, že se tak v některých případech děje, ale dospěl k nesprávnému závěru, že v případě stěžovatelky tomu tak nebude. Žalovaný tím podle stěžovatelky porušil v kasační stížnosti citovaná ustanovení správního řádu. Konstatování soudu, že se žalovaný s uplatněnými důvody vypořádal, neodpovídá skutečnosti, neboť protokol o pohovoru a správní rozhodnutí nemají logickou souvislost. Stěžovatelka vyjádřila domněnku, že nátlak, který na ni byl po odchodu z armády činěn, lze považovat za pronásledování, a zdůraznila, že její „dobrovolný“ odchod z armády měl přímou spojitost s jejím vyznáním. V uvedených skutečnostech spatřuje stěžovatelka kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Konstatoval, že stěžovatelka přijela do České republiky v roce 2002 s úmyslem zůstat zde natrvalo a žádost o udělení azylu podala v roce 2004 pro účely legalizace pobytu. Žalovaný neshledal důvody pro přiznání odkladného účinku a navrhl zamítnout kasační stížnost pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit;

za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu v Brně neshledal. Kasační stížnost proto není důvodná.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka v žádosti o udělení azylu E. č. x ze dne 20. 7. 2004 uvedla, že na Ukrajině pracovala 22 let jako voják z povolání, v roce 1998 přijala baptistickou víru, kterou propagovala v zaměstnání, a byla proto propuštěna. Také se rozvedla s manželem. Stěžovatelka poté pracovala jako ošetřovatelka starých lidí a jako chůva v K.. Bývalý manžel na stěžovatelku stále naléhal a nutil ji, aby od své víry odstoupila. Po návratu z Kyjeva ji sousedé pomlouvali a uráželi, také měla problémy se svým bývalým manželem, proto v únoru 2002 odjela do České republiky, kde od té doby nelegálně žije. Stěžovatelka se v případě návratu na Ukrajinu obává urážek ze strany sousedů a bývalého manžela. Při pohovoru k žádosti o udělení azylu, konaném dne 23. 8. 2004, stěžovatelka doplnila, že po ukončení práce v armádě si vyřídila důchod a dostala odstupné. Tehdy vyvíjela dobrovolnou činnost duchovního směru v domovech důchodců a v dětských domovech, v K. absolvovala kvalifikační kurzy na duchovní působení. V místě bydliště v K. vznikly stěžovatelce potíže, proto se musela přestěhovat do K., koncem roku 2000 se však vrátila a v únoru 2001 odcestovala do České republiky. Stěžovatelka změnila své náboženské vyznání z pravoslavného na baptistické, proto musela ukončit službu v armádě, zavrhlí ji příbuzní, sousedé a trpěl i její syn. Stěžovatelka nebyla fyzicky napadena, cítí se však morálně poškozena, obávala se, že ji příbuzní pošlou do psychiatrické nemocnice. Stěžovatelka uvedla, že v K. neměla potíže, pouze v rodině, u které pracovala jako vychovatelka a během návštěvy projevila své náboženské názory, z jejich chování vycítila, že má odejít. Otevřeně jí nic neřekli, ale během návštěv se ji snažili izolovat tak, že měla být s dítětem venku. Nechtěli, aby stěžovatelka odešla, protože byla spolehlivá, chovali se k ní velmi slušně a dobře, stěžovatelka však dobrovolně odešla. Z armády odešla rovněž na vlastní žádost, protože zůstala prakticky sama, bez přátel, což souviselo se změnou její víry. V armádě nesměla šířit svou víru, protože k tomu jsou oprávněni pouze pravoslavní kněží. Baptisté navíc nesmějí vzít do ruky zbraň, proto jí politruk propagaci jejího náboženství zakázal. Baptistická církev není na Ukrajině zakázaná, pouze není oficiálně zaregistrovaná. Stěžovatelka uvedla, že její rozvod byl také spojen se změnou víry. Bývalý manžel později díky svému vysokému postavení získal adresu stěžovatelky na vojenském velitelství, kam se musí kvůli důchodu hlásit každá změna adresy. Bývalý manžel, který byl vysokým důstojníkem na jiné základně, se stěžovatelku snažil přesvědčit k návratu k původní víře, vyhrožoval, že přestane pomáhat synovi, což však neučinil. Syn stěžovatelky měl také problémy a docházelo k bitkám, když svou matku bránil proti útokům jiných kluků. Stěžovatelka si stěžovala na vojenském velitelství, že dali bývalému manželovi její adresu, což oni popřeli. Dále jí řekli, že stěžovat si na vojenskou prokuraturu nemá cenu. Stěžovatelka se neobrátila na policii, protože její bývalý manžel jako voják z povolání podléhá pouze armádě. Sousedé se také snažili stěžovatelku přesvědčit ke změně víry, mysleli si, že baptisté jsou pomatení, zazněly i neurčité výhrůžky, ze kterých stěžovatelka usoudila, že ji chtějí zavřít do blázince. Na policii se stěžovatelka po zkušenostech s laxním přístupem k vyšetřování krádeže, ke které došlo o několik let dříve,

neobrátila. Stěžovatelka uvedla, že měla problémy s vojenským velitelstvím ve městě K., kde ji při hlášení změny pobytu přesvědčovali, aby změnila víru nebo ji alespoň nedávala hlasitě najevo. Vyhrožovali jí, že může mít potíže v souvislosti s tím, že v armádě měla přístup k utajovaným skutečnostem. Stěžovatelka uvedla, že nebyla státem a armádou pronásledována, pouze musela vždy hlásit místo pobytu, neměla soukromí jako normální občan. Jiné potíže stěžovatelka v zemi původu neměla. Stěžovatelka v České republice požádala o azyl, neboť sem přijela s úmyslem zůstat natrvalo a jinak to zařídit nelze. V případě návratu na Ukrajinu se stěžovatelka obává zhoršení situace o vyslýchání, kde byla a co dělala, navíc podle svého vyjádření jako voják z povolání neměla oprávnění vycestovat. Než jí byl vydán cestovní doklad, musela podepsat slib mlčenlivosti. Stěžovatelka rovněž uvedla, že si na Ukrajině vyřídila plnou moc a její důchod dostává její syn. Stěžovatelka nežádala žádné doplnění protokolu o provedeném pohovoru.

Z takto zjištěného skutkového stavu, tj. především z informací poskytnutých přímo stěžovatelkou, vycházel jak správní orgán, tak i krajský soud. Oba shodně dospěli k tomu, že stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Nejvyšší správní soud vyhodnotil skutečnosti uváděné stěžovatelkou a dospěl k závěru, že tyto skutečnosti nenaplnují znaky pronásledování ve smyslu citovaného ustanovení. Sama stěžovatelka v průběhu správního řízení uvedla, že se nejednalo o pronásledování v tom smyslu, jak jej definuje zákon o azylu. Z tohoto důvodu shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou argumentaci stěžovatelky Příručkou k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků o možnosti pronásledování na kumulativním základě a zprostředkovaných obav z pronásledování. Z výše rekapitulovaného obsahu správního spisu je zřejmé, že stěžovatelka nebyla ohrožena na životě, ani na svobodě, ani nebyla podrobena psychickému nátlaku tomu odpovídající intenzity.

Jednání vojenského politruka, bývalého manžela stěžovatelky, jejích příbuzných a sousedů pak nepochybně spadá do okruhu potíží se soukromými osobami, které stěžovatelka neřešila adekvátním způsobem, neboť se neobrátila o pomoc na policii, resp. vojenskou prokuraturu. Totéž platí i ve vztahu k jednání osob na vojenském velitelství, proti kterému se stěžovatelka rovněž nebránila.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *skutečnost, že žadatel o azyl (zde stěžovatelka) má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce (zde stěžovatelky) dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud shledal, že s výjimkou popsaného jednání soukromých osob, které nelze přičítat státním orgánům, stěžovatelku nikdo v otázkách volby náboženství, jeho praktikování a dalšího šíření nijak neomezoval. Z armády stěžovatelka odešla dobrovolně, protože tam podle svého vyjádření po změně víry neměla žádné přátele, zůstala prakticky sama. Tyto skutečnosti sice pro stěžovatelku představují zvýšenou psychickou zátěž, nelze však odhlédnout od faktu, že stát nemůže nést jakoukoliv odpovědnost za to, že stěžovatelku po změně náboženského vyznání opustili přátelé. Nikdo totiž není oprávněn komukoliv přikazovat, s kým se bude přátelit a s kým nikoliv. Toto riziko volby menšinového náboženského vyznání proto musí stěžovatelka nést sama.

Z hlediska udržení bojeschopnosti armády pak lze chápat rovněž požadavek politruka, aby stěžovatelka v armádě nešířila své náboženské vyznání, které svým příznivcům zakazuje brát do ruky zbraň. Nicméně ani tuto skutečnost stěžovatelka nikde neoznámila a neřešila ji s nadřízenými onoho politruka, proto ji nelze přičítat státním orgánům ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu.

Stěžovatelka se vyjádřila velmi rozporuplně k otázce vztahů s rodinou, ve které v K. pracovala jako vychovatelka. Na jednu stranu z jejich chování poté, kdy při návštěvě projevila své náboženské vyznání, vycítila, že má odejít, naopak ale tvrdila, že se k ní chovali velmi slušně, dobře a nechtěli, aby odešla. Nejvyšší správní soud má za to, že si stěžovatelka mylně interpretovala snahu rodičů, aby se jejich dítě neúčastnilo podobných náboženských debat, vyjádřenou požadavkem, aby s ním stěžovatelka jako chůva byla během návštěv venku. Pokud by náboženské projevy stěžovatelky považovali za jakkoliv závadné, rozhodně by jí samotné nesvěřovali své dítě. Ani tento problém proto Nejvyšší správní soud nevnímá jako azylově relevantní.

Nejvyšší správní soud dále podotýká, že hlášení místa pobytu vojenskému velitelství nemůže představovat zásadnější problém, neboť podle vyjádření stěžovatelky její důchod na plnou moc pobírá její syn, ačkoliv ona prokazatelně opustila Ukrajinu. Neohlášení změny místa pobytu proto velmi pravděpodobně nevyvolá odnětí či nevyplácení důchodu. Stěžovatelka se nadto mohla bránit proti tomu, aby její osobní údaje byly poskytovány třetím osobám, včetně bývalého manžela, což však neučinila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a zjistil, že odráží všechny podstatné skutečnosti, které stěžovatelka v průběhu správního řízení uvedla. Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdila, že byla v podstatě nucena kvůli svému vyznání odejít z armády, Nejvyšší správní soud toto tvrzení považuje za nepravdivé, neboť jej stěžovatelka v průběhu správního řízení sama popřela.

Podobnou manipulaci s fakty shledal Nejvyšší správní soud v tvrzení, že i po odchodu z armády byl na stěžovatelku vyvíjen tlak ze strany příslušníka armády, tj. jejího bývalého manžela. Není pochyb o tom, že bývalý manžel stěžovatelky na ni nenaléhal z titulu

příslušníka armády, ale z pozice bývalého manžela, který cítil, že jeho manželství s osobou baptistického vyznání mohlo poškodit jeho osobní pověst. V uvedených skutečnostech nelze proto spatřovat pronásledování ze strany státních orgánů, zmíněným kasačním námitkám tedy Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje.

Námitka týkající se překážky vycestování rovněž není důvodná. Stěžovatelka konstatovala, že podepsala slib mlčenlivosti a poté obdržela cestovní doklad. Ukrajinské státní orgány, včetně vojenských, tedy stěžovatelce umožnily opustit Ukrajinu a neexistuje žádný důvod, proč by ji za to po návratu měly jakkoliv perzekuovat. V této souvislosti Nejvyšší správní soud dále připomíná, že stěžovatelka ukončila službu v armádě před více než 8 lety, proto nemůže pro Ukrajinu představovat významnější bezpečnostní informační riziko, a to i s ohledem na nedávnou zásadní změnu politických poměrů.

Podle Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 3. 2003, č. j. 107767/2003-LP, někteří spoluobčané považují podání žádosti o udělení azylu v cizím státě za vlastizradu, avšak o stíhání za trestný čin v tomto kontextu nelze ani uvažovat. Z Informace Velvyslanectví České republiky v K. ze dne 18. 7. 2001, č. j. 2292/2001, vyplývá, že případné vyšetřování odmítnutých žadatelů o azyl nelze jednoznačně spojit s jejich žádostí o poskytnutí azylu v České republice, v mnoha případech je vyvoláno jejich pochybnými ekonomickými aktivitami a vazbami na objektivně rizikové skupiny. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že v poslední době došlo na Ukrajině k významnému zlepšení poměrů v důsledku pádu autoritářského režimu prezidenta K..

Vycestování stěžovatelky zpět na Ukrajinu není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, na Ukrajině neprobíhá žádný válečný konflikt, ani tam stěžovatelce podle výše uvedeného nehrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Stěžovatelka netvrdila, že by v zemi jejího původu mohl být ohrožen její život nebo svoboda z důvodu její rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro její politické přesvědčení. S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný nepochybil, když na stěžovatelku nevztáhl překážky vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu.

K namítaným porušením správního řádu Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelka v průběhu správního řízení vůbec netvrdila, že byla nebo mohla být pronásledována z azylově relevantních důvodů. Ve světle výše uvedených skutečností považuje Nejvyšší správní soud za nadbytečné, aby žalovaný zjišťoval informace o vztahu státu ke členům baptistické církve. Za této situace Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje námitkám porušení procesního předpisu, neboť žádná pochybení v postupu správního orgánu neshledal.

Za nedůvodnou považuje Nejvyšší správní soud rovněž námitku stěžovatelky týkající se nedostatků odůvodnění rozhodnutí krajského soudu, konkrétně neuvedení důvodu, proč neprovedl důkaz protokolem o pohovoru. Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozhodnutí náležitě vypořádal se všemi žalobními body uplatněnými stěžovatelkou, a to přiměřeně k jejich konkrétnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *jestliže žalobce (zde stěžovatelka) namítal vady správního řízení toliko v obecné rovině, tj. omezil se jen na citaci příslušných ustanovení správního řádu, aniž by uvedl, v čem konkrétně měly tyto vady spočívat, krajský soud postupoval v souladu se zákonem, jestliže procesní postup*

žalovaného v řízení přezkoumal obecně ve vztahu k obsahu správního spisu a neshledal v postupu žalovaného pochybení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 – 41, www.nssoud.cz).

Krajský soud napadené rozhodnutí včetně postupu žalovaného náležitě přezkoumal, v obecné rovině posoudil, zda nedošlo k porušení ustanovení správního řádu a zákona o azylu, která stěžovatelka označila v žalobě, a dospěl k závěru, že tato ustanovení žalovaný neporušil. Vzhledem k tomu, že předmětné žalobní námitky byly vzneseny pouze v obecné rovině, posoudil krajský soud pouze obecný soulad vydaného rozhodnutí a postupu správního orgánu s procesním předpisem, neboť není namístě, aby soud suploval stěžovatelku a domýšlel si možná pochybení správního orgánu.

Nejvyšší správní soud k tomu dále poznamenává, že krajský soud při rozhodování vycházel z předmětného protokolu o pohovoru ve správním řízení, ačkoliv to výslovně ve svém rozhodnutí nezdůrazňoval. V části odůvodnění, ve které rekapituloval správní spis, uvádí krajský soud rovněž skutečnosti, které zjistil ze zmíněného protokolu.

Ze správního spisu nadto vyplývá, že stěžovatelka přicestovala do České republiky dne 10. 2. 2002 s úmyslem zde pracovat a o azyl požádala až dne 20. 7. 2004, ačkoliv podle svého vyjádření o možnosti požádat o azyl věděla již mnohem dříve. O azyl se rozhodla požádat, až když zjistila, že jiným způsobem nebude moci v České republice zůstat natrvalo. Dalším zásadním důvodem žádosti stěžovatelky o udělení azylu, ne-li důvodem primárním, proto byla snaha o legalizaci pobytu, která podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu není relevantním důvodem pro udělení azylu.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že nezjistil žádná pochybení v postupu a rozhodnutí žalovaného, ani krajského soudu. Kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. tedy nebyly prokázány, a proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka podala současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že o tomto návrhu není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a stěžovatelku před důsledky rozsudku Krajského soudu v Brně účinně chrání režim pobytu za účelem strpění podle ustanovení § 78b odst. 1 a 2 zákona o azylu.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné jemu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatelka s podanou kasační stížností úspěch neměla.

Odměna zástupkyni stěžovatelky JUDr. Radaně Pekárkové, advokátce, která byla stěžovatelce ustanovena usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 4. 10. 2005, č. j. 36 Az 236/2004 – 54, byla stanovena za dva úkony právní služby ve výši 1000 Kč podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 1. 9. 2006, (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a d) této vyhlášky) a režijní paušál podle ustanovení § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 75 Kč za každý úkon, celkem

tedy 2150 Kč. Zástupkyně stěžovatelky doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto podle ustanovení § 57 odst. 2 s. ř. s. patří k nákladům řízení rovněž částka odpovídající této dani, která činí 19 % z částky 2150 Kč, tj. 408,50 Kč. Zástupkyni stěžovatelky bude vyplacena částka ve výši 2558,50 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu